

Sygn. akt II PZ 15/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSA Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa T. B.

przeciwko II Liceum Ogólnokształcącemu w [...]

o odprawę, wynagrodzenie, zadośćuczynienie i wydanie świadectwa pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w L.

z dnia 19 marca 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L. postanowieniem z dnia 19 marca 2014 r., po rozpoznaniu sprawy z powództwa T. B. przeciwko II Liceum Ogólnokształcącemu w L. o odprawę, wynagrodzenie, zadośćuczynienie i wydanie świadectwa pracy od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 grudnia 2013 r., odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 12 grudnia 2013 r. z uwagi na niezachowanie przymusu adwokacko-radcowskiego, o którym mowa w art. 87¹ § 1 k.p.c.

Sąd wskazał, że skutki niezachowania przymusu adwokacko-radcowskiego reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c., nakazujący dokonanie zwrotu pisma dotkniętego brakiem bez wzywania do jego usunięcia, a w odniesieniu do środków zaskarżenia objętych przymusem obowiązują unormowania szczególne

przewidujące ich odrzucenie. Sporządzenie skargi kasacyjnej osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność jej odrzucenia jako niedopuszczalnej i to bez wzywania do uzupełnienia tego braku.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł powód T. B., zarzucając błędną wykładnię przepisu art. 130 § 5 k.p.c. w związku z art. 398 i art. 370 k.p.c., przez przyjęcie, że wniesienie przez stronę postępowania niebędącą adwokatem lub radcą prawnym skargi kasacyjnej podlega odrzuceniu, a nie wezwaniu do usunięcia braków formalnych przez jej podpisanie przez pełnomocnika profesjonalnego.

W uzasadnieniu wskazano, że „Sąd pierwszej instancji błędnie dokonał wykładni wskazanych przepisów przyjmując, że brak formalny w postaci niepodpisania skargi kasacyjnej przez osoby wymienione w art. 87¹ § 1 tudzież § 2 k.p.c. stanowi brak nieusuwalny, skutkujący odrzuceniem skargi kasacyjnej. Oczywiście pojęcie „brak nieusuwalny” wynikający z pojęcia niedookreślonego jakim posłużył się ustawodawca w art. 370 k.p.c. powoduje, iż Sąd drugiej instancji odrzucając skargę kasacyjną odrzucił skargę, gdzie w ocenie skarżącego winien zwrócić skargę bez wzywania do usunięcia braków zgodnie z treścią art. 130 § 5 k.p.c. W ocenie strony skarżącej winna ona mieć prawo uzupełnienia braku skargi poprzez jej podpisanie przez profesjonalnego pełnomocnika i tym samym poświadczenie jej odpowiedniego poziomu oraz zachowania rygoryzmu przewidzianego przez prawo dla tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o ile spełniałaby on takowe wymogi w ocenie ustanowionego pełnomocnika. Ocena, iż wniesiona przez powoda skarga kasacyjna jest dotknięta brakiem nieusuwalnym mieszczącym się w pojęciu zawartym w treści art. 370 k.p.c. w ocenie powoda jest błędne.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. Odrzucona przez Sąd drugiej instancji skarga kasacyjna, została sporządzona z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. Stosownie do powołanego przepisu, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym

obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów i radców prawnych, co oznacza, iż skarga kasacyjna czy też zażalenie powinny być sporządzone i podpisane przez profesjonalnego pełnomocnika, chyba że strona jest osobą mającą kwalifikacje wskazane w § 2 tegoż artykułu. Jeżeli zatem została ona wniesiona przez samą stronę, nie zaś przez jedną z osób wyszczególnionych w przywołanym przepisie, to sytuacji tej nie traktuje się w kategoriach braków formalnych (podlegających uzupełnieniu przez jej podpisanie przez profesjonalnego pełnomocnika), lecz w aspekcie dopuszczalności skargi kasacyjnej. Konsekwencją braku zdolności postulacyjnej strony jest niedopuszczalność skargi kasacyjnej skierowanej przez nią osobiście do Sądu Najwyższego, prowadząca do odrzucenia tego środka odwoławczego bez wzywania o jego uzupełnienie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 132/11, LEX nr 1164756; z dnia 21 września 2011 r., I CZ 59/11 LEX nr 964456; z dnia 5 października 2010 r., IV CZ 67/12, LEX nr 1232817), na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. - gdy postanowienie w tym przedmiocie wydaje sąd drugiej instancji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.